



## ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' ἑβδομον μετρούντες χρόνον  
 'στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑννιάκονα κι' ἕνα  
 κι' ὄλο τὰ συνειθισμένα.

Μάρτην τριανταρία  
 κι' ἀγάπη κι' εὐθυμία.

Ποῦτος ἑπτακόσα και τριανταένα,  
 Πασχαλῖα με σουβλαῖς καὶ μ'αὐτὰ βαμμένα.

**Ἄναστασίαια πολλὰ  
 καὶ μεγάλα καὶ ἕψηλά.**

Πάσχα λαμπρὸν κι' ἐρασμιόν  
 καὶ Πάσχα παναιθάσιμον.  
 Σούβλας ἐπ' ὤμων ἀρωμεν,  
 πιστόλας ἀμολάρωμεν,  
 τοὺς γείτονας φονεύσομεν,  
 εἰς αἵματα βακχεύσομεν.

Δεῦτε τὰ φωτ' ἀνάψωμεν,  
 κόκκινα τῆσπρ' ἄς βαψώμεν,  
 κι' ἄς μιλῶμεν τροπάριον  
 εἶδος μεγαλυτέριον  
 'στὸν Κόντη τὸν σωτήριον,  
 τὸν ὑψηλὸν μας κύριον.

Πάσχα, Κορριάτης λυτρωτής,  
 Πάσχα, Ρωμῆνος νικητής,  
 ἐμπόδια 'πιδήσαμε  
 τὸ στήθος μας εὐφράνθη,  
 προνόμια 'κερδίσαμε,  
 Σουλτάνος ἐπικράνθη.

Τὸν γαϊδαρόν μας δέσωμεν 'στὴν θύραν τοῦ Ταμείου,  
 Ρωμῆνος ἀπεκύλισε τὸν λίθον τοῦ μνημείου,  
 ὅπου νεκρὰ κατέκειντο προνόμια τοῦ γένους  
 κι' ἀνάστασιν ἐπρόσμεναν ἀπὸ Μινιστρους ξένους.

Δεῦτε λοιπὸν ἐμφορίζωμεν  
 τῶν ὑπονόμων στόμια,  
 καὶ πρὸς ἀλλήλους κρᾶζωμεν :  
 «ἀνίστησαν προνόμια».

Ἰμνήσωμεν 'στὸν οἶστρον μας  
 τὸν Ἄθω τὸν Μινίστρον μας,

καλὰ τοὺς τὴν ἐσκάρωσε  
 καὶ τὸ Γιλδίξ 'κακάρωσε.

Χαρτιὰ μας ἐκυρώθησαν,  
 καὶ μ' ὕψιν ὡς σουδαρίον  
 δυνάμεις ἐνεκρώθησαν  
 ἐμπρὸς 'στὸν Καγκελιέριον.

Ὅσοτον Πάσχα δι' ἡμᾶς  
 μεγάλον ἐξημέρωσε !.  
 μέγας ὁ νέος λουκουμάς  
 καὶ καθ' ἕχθρος ἐκίρωσε.

Δόξα σοι, Καγκελιάριε,  
 Ρωμῆνε τρισμακάριε,  
 σὺ γὰρ ἡμῖν ἀνάστασιν περιγαρῆς ἠλάλαξες  
 καὶ πάλιν τὸν ἀδόξαστον τῶν ἀλλοφύλων ἔλλαξες.

Δεῦτε καθέννας μας ὑμῶν  
 τοῦ κράτους τὰ συμφέροντα,  
 τοῦ Πάσχ' ἄς σφεζῆ τὸν ἄμῶν,  
 τὸν ἀμαρτίας ἀίροντα.

Δεῦτε πανηγυρίσωμεν  
 τῶν προνομίων νίκας,  
 κι' ἐν ὑμῶσις ἄς γυρίσωμεν  
 περὶ προγόνων θήκας.

Δεῦτε πάλιν ἐν χορδαῖς ἀνυμνήσωμεν ὀργάνων  
 τὸν Μινίστρον τὸν Ρωμῆνον,  
 ποῦ 'μᾶς 'σῆκωσε ἕψηλὰ  
 κι' ἔκαμε τὸν Τουοκαλᾶ  
 γοερῶς ν' ἀναφωνῆ  
 τὸ λαμὶ σάββαθον.



Χαίρε, Πάσχα προνομίων,  
και χαλάλι τὰ λεπτά,  
πού τὸ Κεντρικὸν Ταμιεῖον  
ἰδαπάνησε γι' αὐτά.

Πάσχα νέον ἑορτάζω σὰν πολιτὴς γηγενὴς  
και φυλὴν προνομιοῦχον προσκινῶ γουγκλινῆς,  
κι' εὐλογεῖται τοῦ Ρωμανοῦ τὸ μονόκλι και τὸ κοντύλι  
κι' ἡ κορώνα, πούχε πείσει 'μπρός' στοῦ Ρωμανοῦ τὴν Πύλη.

'Ανομνήσωμεν μὲ τούτων και τὸν Κόντη τὸν ὄρατον,  
τὸν κομψὸν τὸν Κερκαρατον,  
τὸ μοντέλο, τὸ πιπίνι,  
πούναι τζέγρια μανιφρά,  
και σηκόνει τὸ σκαρπίνι  
'μπρός' στὸν μύτο τοῦ Τερρῆκ.

'Ανομνήσωμεν και τούτων μὲ γλυκεῖς ὀργάνων ἤχους,  
λούσωμεν αὐτοῦ τοὺς πόδας  
μὲ τ' ἄρωματά τῆς μόδας,  
ἀπομνήσωμεν δὲ τούτους μὲ τῆς κόμης τοὺς βοστρύχους.

'Ὀν Χαμίτ ἐν τῷ Γιλδίχ κρῆτον αἰφνης ἠχθεις  
ἀπεκρῆθη παρευθῆ.  
Δεῖξο φίλων ἀδηφάγων  
θαυμασμοῦς πολλοὺς κι' ἐπαίνους  
ὁ τοῖς ξένους διεξάγων  
τὰ πρόνομια τοῦ γένους.

Κάμψθητι πρὸς τῆς μεριδος τοὺς κολλόντας βατράχους,  
τοὺς πιστοὺς ἐν ἐπιγνώσει,  
τοὺς πληροῦντας τοὺς στομάχους  
τῆ τοῦ Κεντρικοῦ κενόσει.

Κομιώμεν τὰ μῦρα μας 'στὸν Κόντη τὸν λεγόμενο,  
κι' ἄς τὸν περιλειψώμεν σεινόμενο κουνάμενο,  
Ψῆνω πᾶνι τῆς Πασγαλιῆς, ρουφῶ τὸν νεργιλί μου...  
και πάλιν ἐπανήλθωμεν εἰς τὰ πρὸ τοῦ πολέμου.

Δὲν ἀφρέθη τίποτε δικαίωμ' ἀνακαίρετον,  
δεῦτε λοιπὸν ἐξάρωμεν τὴν νίκην τῆν ἐξαιρετον,  
δεῦτε και πάλιν κόψωμεν κοτινοὺς ἀμαράντους  
και τῶν φυγόντων στέψωμεν τοὺς πόδας τοὺς ἀχράντους.

'Ελλάς, τὴν θλιβὴν τὴν μακρὰν  
κατὰ Παρτάρων στείλει,  
κι' ὅτ' ἐκ τοῦ ξύλου σου νεκρὰν  
ὁ Κορδοῦξ καθελεῖ,

ξένοι περιεπτύθησαν τὸ τίμειν σου σῶμα,  
λαὸς δὲ πέρει ἐκραξε μὲ τὴν ψυχὴν 'στό στόμα:  
'δοξα' στὴν συγκατάθεσιν τῶν ξένων φιλανθρώπων,  
πού τὸν κλεινὸν δέισωσαν τῆς ρητορείας τόπον.»

'Ἄρπας χορδὰς δονήσωμεν  
και δεῦτε ν' ἀνομνήσωμεν  
τοῦ Ναυτικοῦ τὸν ἥλιον,  
Βουδούρη τὸν Βασιλειον.

'Ἠπίως ἄς θαπτεῖσωμεν  
τὸν ὄφρον τὸν γιγάντιον,  
τὰ κύματ' ἄς ἱπτεῖσωμεν,  
πού φέρουν 'στό Βυζάντιον.

'Ἐμπρός τοῦ προχωρήσωμεν  
μὲ πρόσωπον στίλπνον,  
τοῦ πούρου τοῦ μωρισμοῦ  
τὸν εὐομεν καπνόν.

'Ἐκ τῶν ἰσθῶν ἀνήτησε  
τὴν εὐκλειαν τῶν πόντων,  
ταμεία δὲ κατήρησε  
θερακασιῶν μελλόντων.

Πρὸς τούτων σπείδουν ναυαγοί, σπαχὲ  
πρὸς τούτων ξένοι ναυπηγοί, ἄντι  
κι' ὄλο παράδες τοῦ ζητοῦ εἰς τὰ καλὰ καθούμενα  
γιὰ νὰ σκαρῶσυν και γιὰ μᾶς καρβῆα και πλεούμενα.  
Κάκεινος λέγει πρὸς αὐτούς: «τὰς συμφωνίας δέχομαι,  
μὰ πού μᾶς μωριστήκατε πῶς μπόλοιο τὸν ἔχομε;»

Μὲ μωριστόμον κραυγὴν  
Βουδούρης ἐγεραίρετο, και ἴσιν  
ὅταν ἀμύς πρὸς τὴν σφαγὴν  
ὁ Τσάκωνας ἐφέρετο.

'Ἐνδόξως γὰρ δεδοξασται, κι' ἐβόησαν πολὺν:  
'σήμερα σὺν τῷ Κόκκορ' κι' ὁ Τσάκωνας ἐσφάγη».

'Ἰμνεῖτε τοῦτον Αἰόλιο και τῶν ἀνέμων βία  
κι' ὤκεανοί βαρυγῶδοι και καθε σκαμπιζία.

'Αρματιλάτην Τσαμαδὸν ὀμνήσετ' ἐν ὀργάνοις  
κι' ἐν ἠχηροῖς τυμπάνοις,  
τώρα μὲ τὴν Διοίκησιν τῶν ὄπλων συγχρούμενον,  
ἀλλὰ και φιλιούμενον και πάλιν ἀκούμενον,  
κι' αἰφνης ξανακαλλόνοντα  
κι' ἐκ νέου φιλιόνοντα,  
κι' ἐκ τρίτου παραιτούμενον,  
πλὴν πάλιν εὐνοούμενον  
και μὴ παροπνοούμενον.

'Ἄλλ' ὅμως πρὸς παραιτήσιν γραπτὴν ἱτομαζόμενον  
και 'στὴν Πρωῶν» προσφωῶς Γαζὴν ὀνομαζόμενον,  
πλὴν πάλιν ὀπακούοντα  
και πρῶταν ἀνακρούοντα,  
πηδῶντα τς κι' ὀρχούμενον,  
ἐν ὕμνοις ἐποχοῦμενον,  
λαμπρῶς λαμπροδουχοῦμενον,  
τὴν θέσιν τοῦ γνωρίζοντα,  
προστάοντα κι' ὀρίοντα,  
και τὸ σπαθὶ τὸν τρίζοντα.

'Ἰμνεῖτε και Καράπαυλον, Δικαιοσύνης ἥλιον,  
λευκόφρον καμῆλιον,  
τὸν χαιρετῶντα Βασιλεῖς κι' ἐκ τῆς ἀμάξης πίπτοντα,  
πλὴν πάλιν ἀνακλύπτοντα

κι' ύβριος, ίγερόμενον τούς άλλους καταρρίφει  
και τών άδικών κεφαλάς πατάζει και συντρίφει.

Ύμνετε και Καράπαυλον, τόν έν δικαίους χαιρόντα,  
και δικαστών προβιβασμούς εις τό Παλάτι φέροντα,  
μετανοούντα δ' ύπερον και τούτους αναβάλλοντα  
και τόν αναβαλλόμενον 'στους άπορούντας ψάλλοντα,  
και νέα διατάγματα προβιβασμών σκαρώνοντα  
και προς τάπάνω τρέγοντα κι' άσθμαίνοντα κι' ιδρώνοντα,  
πλήν πάλιν αναβάλλοντα και πάλιν επιστρέφοντα  
κι' άνυπομόνους δικαστάς μ' έλιπίδας υποτρέφοντα.

Ύμνετε και Καράπαυλον, άνδρα μπαρμπετοφόρον,  
των καταδίκων άγκυραν και δεσμών άπόρων,  
τόν έν ημέραις Πασχαλιás δεσμά και κρίκους λύοντα  
των χρεωστών του Κεντρικού με (ήλον λαιοσόστην,  
κάκινους πάλιν έν ειρκταίς μετά τό Πάσχα κλειόντα,  
χωρίς να κλεινη κι' έκαστον τής Μιχαλουs χρεώστην.

Ότος πρό πάσης φυλακής  
ώς θεηφόρος 'Αββακούμ  
πρός τούς νηστεύοντας γλυκός  
ύπόσχεται ραχάτ-λουκούμ.

Τόν κύματι θαλάσσης βουτήσαντα Κυθρίον,  
τόν φωτοδότην Στάνη, Παιδείας μεγαθήριον,  
όρην ό Καββαδιάς προς ύδωρ κατεργόμενον  
κι' έπάνω των κυμάτων ως Τρίτωνα νηχόμενον,  
τῷ φόβῳ συνεχρήθη, πλὴν βλέπων σε σωθέντα,  
δεσπότα μου κι' αὐθέντα,  
περιχαρής έβόα τό θαύμα σου κηρύττων :  
«όδξα τῇ διασώσει του δύτου των άδύτων».

Ύμνοῦμεν σε, Κυθρίε,  
λογιωτάτων Σειρίε,  
σὺ γάρ των σπύγγων άλιεῖς και τῆς θαλάσσης δύτας  
άρχικίαν άνένειδες μαρμαράν τεχνοποιτάς,



Φ. — Χριστός άνέστη, βοά παιδιά... πηγαίνα να γλεντίσω  
και σαν άρνι τό Σύνταγμα 'στη σοββλα να τό ψάσω.



σὺ γὰρ κατέδωκ' εἰς βυθὸν ἀπτόητος κί' ἐκούσιος  
 ἔν' ἀνάδυσσιν εἰς αὐτοῦ κόμους ἀρχαίων πλούσιος,  
 κί' ἐκ τῆς φθορᾶς  
 τῆς ἀλμυρᾶς  
 φθοροποιῦ κευθμῶνος  
 ἀφρατοῦ μείνας μόνος,  
 δειώσας, θαυματουργέ, τὸν κίσμον τὸν φθαρῆντα,  
 κί' εἶδες λαὸν φιλόχρῳτον τὰ μάλιστα χερῆντα,

Διὸ καὶ κράζει πᾶς σοφός·  
 δόξα τῷ δεῖξαντι τὸ φῶς  
 εἰς Πύκτας, εἰς Ἀπόλλωνας, εἰς Πάριδας, εἰς Βοῦς,  
 κί' εἰς ἔρευραν ὠθήσαντι σταυμύλους καὶ βωθούς.

Δεῦτ' ἐν ψαλμοῖς ὑμνήσωμεν τὸν δῦτην τὸν θαλάσσιον,  
 ἐκείνος γὰρ ἰβρόντησι  
 κί' οἰκοῦν ὑπερηκόνησι  
 τὸν Εὐταξίαν τὸν Λοκρὸν, τὸν μέγαν Ἀθανάσιον.

Οὗτος μὲ νέους ἀθλητᾶς  
 τὸ κράτος ἐκραταίωσε,  
 μικρούς μεγάλους μαθητᾶς  
 ἵστα πόδια τοῦς ζεθίωσε.

Μὲ τὰ ζητωσκούζιματ' α  
 θὰ βγάλουν τὸ λαρυγγί των,  
 μὲ τὰ πολλὰ τρεψίματα  
 θὰ κατιεθῇ τὸ ζῦγκι των.

Οὗτος εἰς δόξης μᾶς καλεῖ χαλάσματα κί' ἐρείπια  
 καὶ τυμπανίζουσι τυμπανον τυμπανισθέντα νήπια.  
 Ἐκείνος καὶ τοὺς ἱερεῖς θὰ ζῶσθι μὲ σπαθί,  
 οὐκοῦν καὶ τὰς νεανίδας πρὸς ἀκκασιν ὠθεῖ,  
 καὶ πρὸς ἐκείνας φθίγγεται ν' ἀφῆσουν τῆς ρωμάντζαις των  
 καὶ νάλθουν εἰς τὸ Στάδιον νὰ δεῖξουνε τῆς ἀντζαις των.

Οὗτος ἐκλάμπρους αἶρει τοὺς Σχολικούς ἀγῶνας,  
 ὧν ἱερεῖς ὑμνεῖται,  
 δασκάλοι προσκυνεῖται,  
 παῖδες ὑπερψοῦται καὶ νῦν καὶ ἴστους αἰῶνας.

Κἀγὼ μὲ τὰς νεανίδας βῶθ τῷ φωτοδότη  
 καὶ πρώτῳ Τσιριγῶτῃ·  
 «δόξα σοι, Στάθι κύριε,  
 πρωταθλητᾶ Κυθῆριε».

Τοιαῦτα λέγει γοερῶς ὁ γέρο-Κορδονίδης·  
 λαὸς μου, τί σ' ἐποίησα καὶ τί μ' ἀνταποδίδεις;  
 ἐπὶ τῆς κλίνης κείμενον νεκρὸν ἠνωρθωσάμην,  
 κατὰ βαρβάρων πόλεμον δεινὸς ἰμαχισάμην,  
 μόνος ἀντιμετώπισα τὴν σύσωμον Εὐρώπην,  
 ἀτρόμητος πρὸς χερῶν σου τὰς χεῖρας ἀπεκόπην.

Πλὴν σὺ μὲ βλέπεις σήμερον τῆκόμονον ἀδόξως,  
 καὶ μὲ σκληρότητα πολλὴν  
 δίδεις ἵστὸ βρῶμα μου χολὴν,  
 καὶ ἴστην ἀγρίαν δίφην μου σὺ μὲ ποτίζεις ὄξος.

Οὐκέτι στέργω τὸ λοιπὸν,  
 καὶ νῦν μὲ βῆμα σκυθρωπὸν

πορεύομαι πρὸς τοὺς ἐμούς θεομὸς ἐγκομιζάσαι  
 καὶ μέλλοντας συνδικασμοὺς ἐγκαίρως ἱτομίζασαι,  
 πάλιν δ' αὐτοῖς δωρησάμαι τὸ γρακίον Κορδονίον,  
 τὸ τὴν ζωὴν ζεῖποτε παρέχον τὴν αἰώνιον.

Εἶπε τοιαῦτα θλιβερῶς  
 ὁ Κορδονίδης ὁ λυγερός,  
 καὶ σπύγγον ὄξους παριθύς  
 λευκῷ καλῶμ περιθεὶς  
 μόνος ἐπότιζ' ἑαυτὸν  
 ἐνώπιον τῶν μαθητῶν.

Ἐθλίβησαν ἀριστερῶν μεριδῶν τροφοδοταί,  
 κί' ὄραντες ἀφῶντι Βουλῆν,  
 κατακλιστον ἀκαρτωλῆν,  
 ἐν ἀπαρτίας δι' πολλὰς περιπεσοῦσαν τότε,  
 οἶμοι, μὲ πόνον ἐκραζον, ὅτι πολλοὺς ἀκαίως  
 ὁ φλογερὸς κατιέριξε τῆς ἀπαρτίας ἔρωι.

Ἀνάστασιν Πατριδὸς θεασάμενοι  
 τὴν ἀγαθὴν μας μοῖραν εὐτυχῆσωμεν,  
 καὶ μονοῦ τὰς σπάδας μας σπασάμενοι  
 μυρίζον κοκορέσαι τεμαχίσωμεν.

Ἄφθονος μᾶς παρέχεται τροφή,  
 συμπράγματι, πεινώντες ἀδελφοί,  
 ριψώμεν καὶ τὰ κόκαλα ἴστους σκύλους  
 κί' ἀδελφικῶς σκυλεύσωμεν ἀλλήλους.

Δεῦτε καὶ νῦν ὑμνήσωμεν φωστῆρα μὴ φαινόμενον,  
 Σιμόπουλον Ἀνέρργρον, εἰς Αἴγυπτον πλανώμενον,  
 τὸν δεῖξαντα πολυτελεῖς τοῦς σκύλους τῶν χασάπιδων,  
 τοῦτον ἰδόντες ἔφυγαν κί' οἱ σκύλοι τῶν Ἀραπιδῶν.

Οὐκοῦν ἰδῶ τιμοῦν πολλοὶ  
 τὸν ἄνδρα τὸν κυνοφιλή,  
 βωθῶντες καὶ κραυγάζοντες μ' εὐλάθειαν καὶ πίστιν·  
 «ἀξίωσον ἡμᾶς ἰδεῖν ἐπ' ἀνόδον ταχίστην.»

### Εὐαγγέλιον γνωστὸν καὶ φαιδρότητας μεστόν.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ προσῆλθε νὰ πασχάσθι  
 καὶ τὸ καψο—Ρωμῆτικο μ' ἔνα σαθρὸν ἀκάτιον,  
 οὐκ ἔχον δι' περιβολὴν τὸ σῶμα νὰ σπείσθι  
 περιεβλήθῃ πρὸς στιγμὴν τὴν δόξαν ὧς ἱμάτιον,  
 κί' ἦλθε ἵστὸν τόπον τὸν γνωστὸν Κρακίον τοῦ Κεοῦ,  
 ὃ μεμερηνευμένον σημαίνει δίχως νοῦ.

Ἐπὶ κρακίον δι' κενῶν  
 πατήσαν ἀμετρήτων  
 ὑψώθη μέχρις οὐρανῶν  
 ἀνάστασιν κηρύττον.

Κί' ἐξέστησαν τὰ σύμπαντα βωθῶνα· ἐφρίξον, ἦλθι,  
 δόξα, Ρωμῆ μὲ μεγαλουργί καὶ ἵστὸ λαλεῖν εὐκοίλιε.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,  
 ἑβριθὲς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.